

UNA QUESTIO FONAMENTAL

Seguint el fil del que vaig espresar en l'anterior escrit sobre l'Estatut, vull afrontar avui, i sotmetre-ho a judici de tots vosaltres lectors, un tema important, i que malgrat la seva transcendència, té la virtut o el defecte, de passar molt desapercebut per la gran majoria. A vós que no veieu gens clar el final d'aquest "tinglado"; a tu, que passes de tot, si és que has tingut paciència per llegir fins aquí; a vostè, mestressa, que no li inflin el cap que té molta feina..., Digueu-me: us preocupa quelcom més, del que fa referència a l'Estatut, que no siguin els diners suplementaris que tots sospitem que haurem de pagar per a mantenir quatre brètols més, empoltronats en un cèntric Pa-lau de "Can Fanga"? Ho comprenc, jo també crec que és un gran problema. Però no l'únic. I sobretot hi ha una questió que més que preocupar-me, em dol. Em sap greu: Han estat tants anys de poca llum, que hem perdut de vista la nostra identitat. Sí, ja tenim Estatut. Però, on és la nostra Sobirania? ¿A quin dels molts racons, per on ha transcurregut la llarga peregrinació, se'ns ha perdut?

On és la Sobirania del poble català?. On és la nostra capacitat d'autogovernar-nos? On és la nostra capacitat de decisió?. A l'epígraf nº 3 de l'article 1er. del Títol Preliminar de l'actual Estatut diu: "Els poders de la Generalitat (institució en que s'orga-nitza políticament l'autogovern de Catalunya), emanen de la CONSTITUCIO, del present ESTATUT i del POBLE."

Es a dir, la nostra capacitat política d'autogovern, la Sobirania de la Nació Catalana en una paraula, per obra i gràcia d'unes decisions externes a la nostra voluntat de poble català, emana primer i con a font fonamental, de la Constitució espanyola vigent; també d'aquest Estatut, merdejat de dalt a baix per persones que no volen reconèixer la nostra realitat; i en últim terme, del poble, que ha deixat clar que té personalitat - pròpia i definida.

Per contrastar el que aquí defenso, només hem de fullejar l'Estatut de Núria del 1931 redactat i refrendat massivament pel poble català. A l'article 2on. del Títol I s'hi diu: "El poder de Catalunya emana del poble i el representa la Generalitat". Així de clar. Es pot argumentar que en passar per les Corts centrals l'any 1932 va ser totalment desfigurat. Però això no és res més que tornar al problema de sempre: la falta de com-prensió per part del Govern Central a tot el que sona a catalanista.

I és el que diuen a certs llocs de la "Mancha" quixotesca: ¡Ai aquests catalans, si es conformessin en ser "culés" o "periquitos"..., per'mira que ser catalanistes!.

XAVIER GUÉLL